

ventarium til Svendborg Realskole, hvor jeg ogsaa kan henholde mig til de vedkommende Bemærkninger. Denne Udgift hører til dem, som jævnlig forekomme. Svendborg Realskole hører netop til dem, som have et fast aarligt, temmelig betydeligt Tilskud, 1,600 Kr. Der er derhos i 1881—82 udbetalt 400 Kr. til Inventarium. Der er ikke nogen Grund til at sige Stort dertil. Det Betydeligste, som kunde gøres gjældende, er, at Rigsdagen ikke har villet bevilge Pengene, idet Ministeren har forlangt dem paa Finantsloven, medens det andet Thing ved Behandlingen af Finantslovsforslaget har udstemt dem. Ja, det er ganske rigtigt, Beløbet er blevet udstemt. Men det er et stort Spørgsmaal, om det ikke er sket ved en ren Infurie. Jeg vil overlade de Herrer, som have Lykt dertil, at fordybe sig nærmere i de paagjældende Forhandlinger. Jeg for mit Vedkommende har ikke kunnet se Andet. Ganske vist har jeg ikke læst hvert eneste Ord af Forhandlingerne om det Affnit, hvortil dette Spørgsmaal hører; de fylde ikke mindre end 100 Spalter i Folkethingstidenden. Men jeg tror alligevel med temmelig Sikkerhed at kunne sige, at jeg har gaaet dem nøiagtig igjennem, at hverken Finantsudvalgets Ord fører i det andet Thing har talt om, at Kosten burde falde bort, eller den høitærede Minister besværet sig over, at det skete. Ja Folkethingsmanden for Svendborg havde endogsaa to Gange under denne Behandling Ordet, og jeg har heller ikke hos ham kunnet finde nogen Bemærkning om Sagen. Vor Bisingning turde vistnok være ret plausibel. Men enten den nu er det eller ikke, mene vi ikke, at der er Grund til at sige Andet end, at her er et Tilfælde, hvor Ministeren fuldstændig har handlet paa eget Ansvar, en løbende Udgift er det ikke, og det havde maatte været rettest at oprette Udgiftens Afholdelse. Vi mene derfor at burde indstille den til at passere.

J Henhold til disse Bemærkninger skal jeg paa Fleraltets Vegne anbefale Thinget at vedtage vore Indstillinger, vor Konklusion, ikke vore Præmisser, dem forlange vi ikke godkjendte, men vor Konklusion.

Medens jeg har Ordet, skal jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger om Mindretallets Indstilling, nemlig at vise Sagen tilbage til Statsrevisorerne. Den høitærede Formand har udtalt den Formening, at Sagen kan vises tilbage til Statsrevisorerne. Det kan ikke paa nogenjomhelst Maade falde mig ind at ville modsig ham eller at udtale nogen afgjørende Mening derom. Jeg skal dog tillade mig at bemærke, at det kunde være et Spørgsmaal, om Statsrevisionen

eksisterer mere. Efter Instruens § 1 vælges de for et Finantsaar, og dens § 7, der taler om Statsrevisorernes Lønning, siger, at de skulle have et vist Beløb maanedlig indtil den Tid, da Betænkningen afgives, og at Restbeløbet udbetales, naar Betænkningen er afgivet, hvoraf kunde sluttes, at deres Hverv er fuldendt, naar Betænkningen er afgivet. Det er naturligvis ikke afgjørende, og det kunde ikke falde mig ind at ville forfaste den af den ærede Formand udtalte Mening, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at Statsrevisorerne idetmindste kunde blive meget forbausede og sige: vi ere færdige; naar vi have afgivet Betænkningen, have vi gjort, hvad vi skulle, saa skulle vi have vor Betaling, vi have ikke Mere at gjøre. Dernæst veed jeg egentlig heller ikke rigtig, hvorledes man skulde kunne forlange af Statsrevisorerne, at de skulle gjøre deres Betænkning om. Det er Noget, man ikke kan forlange af den enkelte Statsrevisor. Jeg skal henvise til § 6 i Instruxen for Statsrevisorerne. Deri staar, at enhver Statsrevisor affatter Udkastet til Betænkning over det ham tildelte Affnit. Han laver altsaa selv et Udkast, det skal saa sættes i Circulation, og saa skal det drøftes. Dernæst hedder det: „Om end Udkastet i det Hele eller i enkelte Punkter ikke vinder Tilslutning hos Fleraltet, er et Mindretal dog berettiget til at fordre det uforandret optaget i Betænkningen, og det paaligger da Fleraltet at ledsage det med sine Modbemærkninger.“ Der staar altsaa om den enkelte Statsrevisor, at selv om han har alle de andre Revisorer imod sig, kan man, naar det hører til hans Affnit, ikke forlange, at han skal forandre sin Fremstilling; den Behandling, han har givet det, maa opstilles som det Principale, de andre Revisorer kunne da knytte deres Bemærkninger dertil. Man kan altsaa formentlig ikke forlange, at Statsrevisorerne — jeg har her de Herrer Dinesen og Dresing for Die — skulde tage Behandlingen op og tage den op under Forudsætninger, som de ikke kunne gaa ind paa. De maa være berettigede til at henvise de to andre Revisorer til at knytte deres Bemærkninger til deres Udtalelser. Smidlertid, dette forholde sig Altsammen, som det vil. Jeg mener kun, at det er Momenter, som kunne have praktisk Betydning med Hensyn til Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om det vilde være hensigtsmæssigt og klogt af Rigsdagen at tage den Beslutning at forlange, at Revisorerne skulde gjøre Sagen om igjen; om man ikke snarere burde indskrænke sig til, naar man ikke var tilfreds med Revisorernes Arbejde, da ikke at vælge dem for det næste Aar. Men Hovedsagen, hvorfor jeg paa